УДК 821.11(73)'06-31
Л87

Серія «Таємничі історії»

Перекладено за виданням:
Rachael Lucas. The Telephone Box Library. —
Great Britain, Pan Books an imprint of Pan Macmillan, 2020.

ISBN 978-1-5098-8277-9

Лукас Рейчел
Л87 Бібліотка в телефонній будці / Лукас Рейчел ; пер. з англ. С. Берегова — Харків: «Korali books», 2026. — 392 с. — (Серія «Таємничі історії»).

ISBN 978-617-8948-90-0

Втомлена вчителька Люсі мріє про тишу, спокій і келих вина у затишному котеджі. Умова оренди будинку — догляд за Банті, надзвичайно енергійною 90-річною сусідкою.

Разом із вірним тер'єром Гемішем Люсі планує зануритися в читання про жінок Блетчлі-парку. Але раптово для себе вона стає серцем кампанії з порятунку старої телефонної будки, яку громада хоче перетворити на крихітну бібліотеку.

Серед ароматів сільського саду та знайомства з привабливим дизайнером будиночків на дереві Семом, Люсі починає розуміти: справжнє життя — це не втеча від проблем, а новий початок. Проте головний секрет приховує Банті. Як її минуле пов'язане з Блетчлі-парком і чому звичайна телефонна будка означає для неї так багато?

УДК 821.11(73)'06-31

Цей роман є художнім твором. Імена, персонажі та події, зображені в ньому, є плодом уяви авторки. Будь-яка схожість із реальними особами (живими чи померлими), подіями або місцевостями є випадковою.

Усі права застережено. Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена або передана в будь-якій формі або будь-якими засобами, включно з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав.

Copyright © Rachael Lucas, 2020
© С. Берегова, переклад, 2026
© Ю. Василенко, дизайн обкладинки, 2026
© Korali books, 2026

ISBN 978-617-8948-90-0

Моїй сміливій, мудрій та гарній тітці Джун

Розділ 1

«Якщо вже й потрапляти в халепу в маленькому містечку, — намагалася втішити себе Люсі, — Літл-Модлі — не найгірший варіант».

Медового кольору будинки з терасами звивалися вузьким пагорбом до головної вулиці, зрідка перемежовуючись білими котеджами з солом'яними дахами, наче на фото з листівки. Дорожній вказівник, прикрашений повним кошиком квітучої герані, інформував, що місцева крамниця та поштове відділення розташовані десь за сільською галявиною, яка плавно спускалася до церковного подвір'я. Величезна міцна церква з білого каменю височіла у літньому сонячному світлі на тлі блакитного неба, по якому повільно повзли хмаринки.

На краю галявини стояла телефонна будка, чий колись соковито-червоний колір вицвів до тьмяно-рожевого. Одна зі скляних шибок була вкрита павутинням тріщин, тоді як інші взагалі були відсутні. Люсі зазирнула всередину й одразу ж скривилася через сморід, що там стояв. Навіть бур'яни, що проросли

крізь бите скло, мали такий вигляд, наче намагалися звідти втекти.

Це була єдина занедбана річ в усьому містечку. З віконних горщиків веселкою кольорів переливалися квіти, акуратно підстрижені газони були облямовані кущами лаванди. Усі двері були пофарбовані в блідо-сірий відтінок зеленого, що створювало враження, наче їх зробили на замовлення. Останні квіточки глініції ще трималися на тонких гілках, затуляючи вікна. На кожному будинку була табличка з назвою: «Ромашковий котедж», «Лавандовий будинок», «Старий млин»... Все було настільки ідеальним, що аж не вірилось. Де безлад та забиті сміттєві баки? Навіть на гарненькій вулиці у Брайтоні, де Люсі мешкала, не всі будинки були бездоганними: деякі з них були заселені студентами, а деякі мали квартири всередині. Це ж місце скидалося на епізод із серіалу «Суто англійське вбивство»[1]. Насправді, якщо задуматися, тут не було видно жодної живої душі. Можливо, їх усіх уже було вбито, а вона залишилася єдиною вцілілою.

Геміш різко гавкнув з іншого боку дороги.

— Йду, — промовила Люсі, підвівшись.

Геміш дещо перегравав, важко хекаючи: насправді скло в обох вікнах машини було опущене, а сама вона стояла в тіні. Люсі відчинила двері, дозволяючи собаці вистрибнути. Він трохи потинявся, обнюхуючи все довкола, а потім підняв лапу над акуратно підстриженим кущем фуксії. Люсі озирнулася, побоюючись наближення розлюченого садівника, але, не помітивши

1 «Суто англійські вбивства» або «Убивства в Мідсомері» (англ. Midsomer Murders) — британський детективний телесеріал про розслідування вбивств у вигаданому англійському графстві Мідсомер.

нікого, видихнула з полегшенням. Геміш мав жахливу звичку пудити, де йому заманеться — нещодавно він зробив це просто в сумку дівчини її брата, і та не побачила в цьому нічого смішного. А ось вони з Томом тоді реготали до сліз: не дивно, що нова дівчина брата швидко перетворилася на колишню після такого.

Люсі відчинила двері свого «опель-корса» і прослизнула на водійське сидіння, почуваючись спустошеною. Геміш застрибнув назад, а потім одразу вмостився спати. Вона переїхала через край пагорба, опинившись у містечку, і на секунду відчула піднесення — усе мало такий вигляд, як вона уявляла.

Сидячи й чекаючи, Люсі зітхнула. А все так добре починалося.

Годиною раніше вона зупинилася на Черч-лейн. Подорож із Брайтона пройшла краще, ніж очікувалося: заторів не було, і дівчина мчала автострадою в сонцезахисних окулярах, підспівуючи Тейлор Свіфт, а Геміш час від часу гавкав із заднього сидіння. Вона поставила свою маленьку машину між двома величезними чорними позашляховиками, пишаючись вмінням розвернутися навіть на крихітному п'ятачку землі, яке вона опанувала завдяки паркуванню в Брайтоні. Після безцільного блукання туди-сюди, роздивляючись містечко, поки Геміш мітив практично кожен стовп, що траплявся на його шляху, Люсі посадила пса назад до машини. Потім прогортала електронну пошту на телефоні в пошуках потрібного листа. Не завадило б мати його під рукою про всяк випадок, — не те щоб були причини хвилюватися, адже все було заздалегідь організовано, звичайно ж...

Сорока стрибнула на паркан поруч із дівчиною і схилила голову, задумливо дивлячись на неї. Щоб не наврочити, Люсі привіталася з пташкою, яка знялася в повітря і скрекочучи полетіла геть.

Люсі завагалася на мить, потім зробила глибокий вдих і рушила до білих дерев'яних воріт будинку з табличкою «Котедж із гліциніями», спинилась на хвильку, відчувши шорстку поверхню відшарованої фарби на долоні, а потім пішла вперед, зазираючи в темні вікна. Що ж, будинок безсумнівно здавався менш доглянутим, ніж інші. Точніше, він був майже занедбаним: у той час, як інші котеджі сяяли чистотою, цей потребував візиту Марі Кондо[2] та генерального прибирання. На підвіконні лежала купа пластикових вазонів і два мотки мотузки. Сірий кіт кинув на неї погляд, сонливо кліпаючи очима. Кілька величезних пухнастих рожевих гераней притискалися до скла, ніби вбираючи сонячне світло. Люсі стала навшпиньки, щоб краще розглянути все — вона змогла побачити щось схоже на стоси старих коробок з газетами поряд із кухонною раковиною. Що ж, будинок, безсумнівно, був трохи хаотичним — такий опис краще пасував.

— Ви збираєтеся стояти тут цілий день?

Люсі аж підстрибнула.

В дверях стояла тендітна, чимось схожа на пташку, літня жінка з сивим волоссям, зібраним в неохайний пучок. На ній була чоловіча картата сорочка поверх зелених поліестерових штанів і товстий вовняний кардиган, що звисав з її плечей, мов ковдра. Вона позирала на Люсі, звузивши запалені очі.

[2] Марі Кондо — всесвітньовідома фахівчиня з упорядкування побуту, консультантка та письменниця.

— Ні, я... я тут щодо котеджу. Я — Люсі Еванс. Шукаю жінку на ім'я Маргарет, — відповіла Люсі, простягаючи свій телефон.

— Нащо ви пхаєте мені цю річ? — спитала жінка, трохи відсахуючись.

— Тут все вказано, — промовила Люсі, досі тримаючи телефон у простягнутій руці.

Жінка одягла окуляри, що висіли на її шиї на шнурку, та кинула погляд на екран.

— Нічого не бачу. Надто дрібне.

— Тут сказано, — почала Люсі, намагаючись говорити авторитетним, але не поблажливим тоном. — «Доступний чудовий котедж у Котсволді. Знижена орендна плата в обмін на догляд за літньою сусідкою. В обов'язки входять закупи, легке прибирання та щоденне спілкування. Щоб дізнатися більше, зв'яжіться з Маргарет Ніколсон».

Жінка поглянула на неї, і на секунду в її очах можна було побачити проблиск рішучості — мабуть, в молодості вона була доволі грізною.

— Маргарет Ніколсон? З таким ім'ям тут нікого немає. Боюсь, ви помилилися місцем. Дуже шкода, але ви приїхали дарма.

Двері зачинилися.

Люсі постояла на порозі, кліпаючи очима. Схоже, старенькій насправді було анітрохи не шкода. За хвилину двері відчинилися знову, і Люсі ступила вперед, усміхаючись якомога приємніше. Ох, слава богу!

— Ви ще тут?

Жінка нахилилася, поставила скляну пляшку з-під молока на сходинку, випросталась, зиркнула на Люсі та знову зачинила двері.

Що ж, це пішло не зовсім за планом. Вона розблокувала телефон і набрала номер, вказаний в оголошенні, скривившись на слова в електронному листі, на які вона не звернула уваги раніше: «Якщо у вас будуть якісь проблеми, будь ласка, зателефонуйте мені, і я все владнаю». Дивлячись на них зараз, доки очікувала відповіді від Маргарет Ніколсон, вона усвідомила, що взагалі не читала поміж рядків — ця жінка явно очікувала на проблеми.

«Дарованому коневі в зуби не дивляться» — її матері подобалось це старе прислів'я. Але тут було більше схоже на «Нічого не дається задарма». Милий котедж за невелику оренду в такому містечку, як це? Авжеж, це не могло бути правдою.

Пів години потому Люсі сиділа в машині, не уявляючи, що їй робити далі. Маргарет досі не відповіла на дзвінок, а Геміш прокинувся та дряпав відчинене вікно: спершу він жалібно скиглив, а потім розчаровано тявкнув. У повній тиші це лунало надзвичайно голосно, а Люсі, якій щойно відмовили, зараз хотілося залишатися непомітною. Ця ситуація не входила до списку очікуваних. Коли вона розказувала на роботі, що бере академічну відпустку заради проведення досліджень десь за містом, це звучало досить романтично та безтурботно; а зараз вона у відчаї і гадки не має, що робити. Не кажучи вже про машину, забиту пакетами й коробками, надзвичайно незадоволеного вест-гайленд-вайт-тер'єра[3] та відсутність місця проживання.

— Чекай тут! — сказала вона Гемішеві й знову вийшла з машини. Люсі присіла на лавку поруч

3 Вест-гайленд-вайт-тер'єр — порода собак з чисто білою шерстю.

з вицвілою телефонною будкою і почала писати електронного листа, а пес висунув писок крізь щілину у вікні й понюхав повітря з надією.

— Випущу тебе за хвилинку. Зажди.

Телефон задзвонив, доки вона продовжувала писати.

— Алло?

— Ого, як швидко. Навіть не було гудків. Люсі, я щиро перепрошую. Це Маргарет Ніколсон. Ви вже на місці? Все добре?

Люсі прикусила губу й відповіла: — Не...зовсім.

З того боку почувся стогін.

— Заради бога. Серйозно?

— Вибачте, — автоматично відповіла Люсі. З якого дива вона просить вибачення, якщо це їй тепер нікуди податися?

— Не хвилюйтеся. Це я маю перепрошувати. Прибуду в найкоротші строки. Якщо хочете, можете зайти до місцевого магазину і взяти кави, а я зустрінусь із вами за пів години.

— Було б непогано. Мені все одно треба вигуляти собаку. Зустрінемось біля котеджу?

Люсі розправила плечі. Недарма ж вона подолала весь цей шлях і відмовилася від ідеальної (добре, від надзвичайно стресової та до смішного напруженої) викладацької роботи, аби зазнати поразки на першій же перешкоді. Що б не відбувалося із цим будинком, усе можна було вирішити. Вона зробила глибокий вдих. Усе своє життя Люсі працювала з неслухняними підлітками, тож хіба ця незначна перепона може завадити їй? Вона впевнено кивнула, щоб заспокоїти себе: все буде добре в будь-якому разі. *Має* бути.